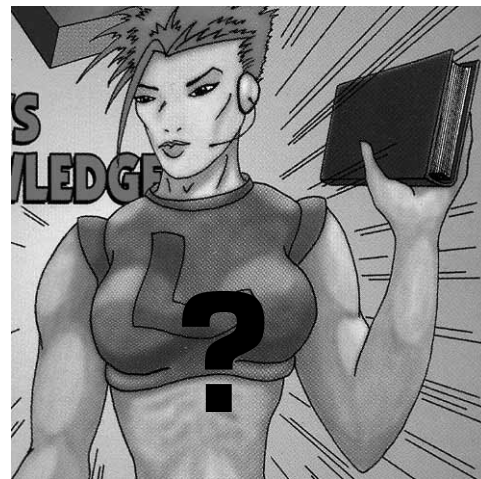

Jag är född den 18 maj 1958

Har biblioteksvärlden fått åldersnoja?

En 50+are undrar.

Annsofi Lindberg

Under de senaste två åren har jag sökt ett antal jobb som bibliotekarie i Stockholms län. Fram till att jag var 47, 48 år gav mina ansökningar fortfarande ganska positivt resultat och jag blev kallad till flera intervjuer. Visserligen hade jag vid dessa tillfällen ännu inte lagt fram min magisteruppsats men det var tydligen inte något större problem i sammanhanget. Eftersom uppsatsarbetet var långt gånget var det bara, som jag uppfattade situationen, en "formalitet" med en magisterexamen i biblioteks- och informationsvetenskap i mitt CV.

Strax innan jag skulle fylla 49 lades uppsatsen fram i Borås och äntligen hade jag efter ett antal år rott iland med uppgiften att läsa in en bibliotekarieutbildning på distans samtidigt med familj och heltidsjobb. En slags upplivande frihetskänsla infann sig och jag inbillade mig att jag faktiskt fortfarande kunde vara en smula intressant som arbetskraft då jag hade en alldeles färsk examen i kombination med 25 års erfarenhet av arbete på olika typer av bibliotek i bagaget. Det märkliga är bara att efter den dagen blev helt plötsligt ansträngningarna att hitta ett nytt jobb mer eller mindre fruktlösa. Varför?

Kan problemet vara knutet till min person, att jag skriver osedvanligt töntiga ansökningsbrev, min höga ålder eller finns det någon annan orsak?

Jag har funderat kring några olika tänkbara alternativ.

Sedan ett antal år jobbar jag på en mindre högskola i Stockholm och har en förhållandevis bra lön men känner att det skulle berika min yrkesbana om jag fick möjlighet att arbeta på en annan typ av bibliotek, exempelvis ett folkbibliotek.

En faktor som eventuellt inverkar på min situation är att det möjligtvis finns vattentäta skott mellan olika biblioteksformer som folkbibliotek och högskolebibliotek och att jag helt enkelt inte platsar på ett folkbibliotek av den anledningen? Vilket är konstigt eftersom de bägge bibliotekstyperna idag växer allt mer samman. Men eftersom jag jobbat på ett högskolebibliotek i många år är jag eventuellt färgad av ett akademiskt tänkande, kanske kollegorna på folkbiblioteken tror? Att jag gått kulturvetarlinjen, har en examen i litteraturvetenskap där bl.a. barn och ungdomslitteratur ingår, samt frilansat som kulturskribent i över tjugo år och skrivit magisteruppsats om ett invandrarbibliotek har förmodligen ingen som helst betydelse. Erfarenheter från nämnda områden är så vitt jag förstår inte särskilt uppskattat när det gäller att jobba på folkbibliotek.

Av de jobb som jag nyligen sökt var några placerade i invandrarstäta Stockholmsförorter. Ett genuint intresse för invandrarfrågor var meriterande för den person som söktes. Bra tänkte jag, nu har jag chansen eftersom min magisteruppsats handlar om det Kurdiska biblioteket i Stockholm. Med andra ord, jag är väl insatt i olika typer av mångkulturella biblioteksfrågor. Men tyvärr blev det inget napp nu heller.

Tydligt var det någon helt annan typ av erfarenhet från det mångkulturella biblioteksarbetet som meriterades. Jag funderar på vad det kan vara?

Bibliotekens funktion, uppgift och plats i samhället genomgår ständigt förändringar. En diskussion kring detta möter oss så gott som dagligen

i media. Dessutom är biblioteken Sveriges största och mest omfattande kulturinstitution. Informationsbehovet växer och biblioteken, och då inte bara högskole- och forskningsbibliotek utan även folkbiblioteken, nyttjas allt mer som ett outhärligt hjälpmedel och viktig informationsresurs för olika grupper av människor, studenter som pensionärer. Vore det då inte berikande att en mångfacetterad bibliotekariekår med varierande kompetens och lång erfarenhet stod till allmänhetens förfogande?

En fråga blir då naturligtvis hur rekryteringen av ny personal går till och vilka meriter som då står i fokus?

Det enklaste svaret på frågan är kanske att den som är född 1958 helt enkelt, av olika skäl, lönemässiga, erfarenhetsmässiga, är mindre intressant arbetskraft. En kvinna i min ålder kan dessutom med gott renommé kalla sig tant vilket knappast underlättar för en jobbsökande bibliotekarie, som börjat ställa vissa krav på sina arbetsförhållanden.

Nu är jag emellertid inte så bitter som man kanske kan tro, jag sitter trots allt ganska tryggt och bra på mitt nuvarande jobb. Många bibliotekarier, unga som gamla är arbetslösa. Nej det huvudsakliga syftet med detta inlägg är att väcka en fråga som i mitt tycke ventileras alltför sparsamt inom bibliotekariekåren, nämligen den om åldersdiskriminering. Kanske anses det inte riktigt vara *comme-il-faut* att ta up problemet då kulturpolitik och trängda ekonomiska frågor anses mer prioriterade. Får jag slutligen någon, allra helst en chef, ute bland hyllor och datorer på våra bibliotek att reagera med ett höjt ögonbryn eller en fnysning är jag helt nöjd.

Annsofi Lindberg är bibliotekarie i Stockholm